

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽk/37/2018
Identifikačné číslo spisu: 6015200723
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6015200723.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbančovej, v právnej veci žalobcu: NetSpace, s.r.o., so sídlom Obrancov mieru 3173, 962 12 Detva, IČO: 36 049 778, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Aequitas s.r.o., so sídlom Dolná 19, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 628 841, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovanému): Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, Námestie L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka konania: DTnet Detva s.r.o., so sídlom M.R. Štefánika 65, Detva, IČO: 46 079 386, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2015/008021-002-BD zo dňa 23. marca 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/96/2015-123 z 15. augusta 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/96/2015-123 zo dňa 15. augusta 2018 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči sťažovateľovi (žalovanému) právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 23S/96/2015-123 z 15. augusta 2018 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“) rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BB-OVBP2-2015/008021-002-BD z 23. marca 2015 a rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa Mesta Detva č.j. 446/2013/Dka-ozn. z 2. decembra 2014 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Žalovaného súd zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% v sume, aká bude vyčíslená v uznesení vydanom tunajším súdom po právoplatnosti tohto rozsudku, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov. Ďalším účastníkom konania súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Mesto Detva, ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) rozhodnutím č.j. 446/2013/DKa-ozn. zo dňa 02.12.2014 nepriznal spoločnosti NetSpace s.r.o. (v procesnom postavení žalobca) postavenie účastníka konania podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona, § 14 a § 46 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v územnom konaní o umiestnení líniovej stavby „Detva, optická sieť DT net“ stavebníka DTnet Detva s.r.o. (v procesnom postavení ďalší účastník konania).

3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 23S/96/2015-72 zo dňa 23.09.2015 žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy Mesta Detva zrušil „s bodkou“ (t.j. bez uvedenia vo výroku, že vec sa vracia na ďalšie konanie), a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ a z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc o podanom odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesením sp.zn. 5Sžo/14/2016 z 26. apríla 2018 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak, bez toho, aby sa zaoberal meritom odvolania žalovaného, pretože rozsudok krajského súdu bol vyhlásený v rozpore s ustanovením § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ O.s.p, keďže krajský súd zrušil rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu bez toho, aby vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Konštatoval, že týmto postupom súdu došlo k závažnému pochybeniu, ktorým došlo k odňatiu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v zmysle ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Napadnutý rozsudok považoval za postihnutý tak závažnou procesnou vadou, že nemôže byť považovaný za správny a zákonný. Uložil krajskému súdu opätovne rozhodnúť na pojednávaní, s tým, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

5. Krajský súd pokračoval v konaní podľa zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorý nahradil s účinnosťou od 01.07.2016 Občiansky súdny poriadok. Podľa prechodného ustanovenia § 491 ods. 1 SSP sa SSP použije aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V súlade s odsekom 2 citovaného ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

6. Preskúmaním veci správny súd dospel k rovnakým záverom ako vo svojom predchádzajúcom rozsudku, ktorý bol zrušený len z dôvodu procesného pochybenia, pričom Najvyšší súd SR sa vecnou správnosťou rozhodnutia, čo do merita veci nezaoberal. Správny súd opakovane dospel k záveru, že je potrebné žalobou napadnuté rozhodnutie zrušiť, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa nakoľko rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z dôvodu v zmysle § 191 ods. 1 písm. c/ SSP.

7. Primárne správny súd posudzoval či sú splnené podmienky súdneho konania prejednávanej veci v zmysle § 98 písm. g/ v nadväznosti na § 7 písm. e/ SSP, teda či je daná právomoc súdu preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie, resp. sa jedná o také rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré je vylúčené zo súdneho prieskumu, keďže ide o rozhodnutie procesnej povahy.

8. V predmetnej veci sa v žalobou napadnutým rozhodnutím v spojení s prvostupňovým rozhodnutím rozhodlo o tom, že žalobcovi sa nepriznalo postavenie účastníka konania, t.j. rozhodovalo sa o jeho práve zúčastňovať sa konania v postavení účastníka konania, ktorému prislúchajú z tohto postavenia jednotlivé oprávnenia, právo na rôzne úkony v konaní. Správny súd sa stotožnil so stanoviskom, na ktoré poukázal žalobca, že postavenie účastníka konania mu poskytuje reálnu možnosť svojim konaním včas ovplyvňovať priebeh správneho konania. Súd sa nestotožňuje so stanoviskom žalovaného, ako aj so stanoviskom ďalšieho účastníka konania, že žalobou napadnutým rozhodnutím sa nerozhodovalo o

právach žalobcu. Je pravdou, že povahou rozhodnutia toto rozhodnutie je rozhodnutím procesným, nie je konečným v územnom konaní, ktorým bude až rozhodnutie, ktorým sa rozhodne o návrhu o umiestnení líniovej stavby ďalšieho účastníka konania. Toto ovšem súd nepovažoval za relevantné pri posudzovaní prípustnosti súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia. Za podstatné súd považoval to, či svojou povahou sa jedná o také rozhodnutie, ktoré je zo súdneho prieskumu vylúčené, pretože sa jedná o niektoré z rozhodnutí vymenovaných v ustanovení § 7 SSP. V zmysle § 7 písm. e/ SSP správne súdy nepreskúmajú procesné rozhodnutia orgánov verejnej správy len vtedy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania. V danom prípade však takýto následok mohli mať.

9. Podľa článku 46 odsek 1, 2 Ústavy SR; Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

10. Z postavenia účastníka konania vyplývajú pre účastníka zákonom dané práva a povinnosti, pričom len účastník konania má reálnu možnosť svojim konaním ovplyvňovať priebeh administratívneho konania. Aj keď sa o účastníctve rozhoduje procesným rozhodnutím, teda nejedná sa o rozhodnutie vydané vo veci samej, takéto rozhodnutie je rozhodnutím o jeho subjektívnych právach, najmä vlastníckom práve, chrániť ktoré mu umožňuje priznané účastníctvo v konaní, teda jedná sa o zásah do právneho postavenia takéhoto jednotlivca. Predmetné rozhodnutie nemá povahu predbežnej povahy v konaní a nejedná sa ani o procesné rozhodnutie, ktoré by nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu a preto nie sú naplnené zákonné predpoklady pre vylúčenie dotknutého rozhodnutia zo súdneho prieskumu.

11. Správny súd uviedol, že niet pochyb o tom, že žalobou napadnuté rozhodnutie nemá predbežnú povahu vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu, keďže sa jedná o rozhodnutie o úplne inom predmete, t.j. o tom, či niekto má, alebo nemá byť účastníkom konania. Rozhodnutia predbežnej povahy sú tie, ktoré dočasne (do vydania meritórneho rozhodnutia) upravujú určitým spôsobom pomery účastníkov konania.

12. Pokiaľ by aj správny súd akceptoval argumentáciu žalovaného a ďalšieho účastníka konania, že sa jedná o rozhodnutie vylúčené z preskúmania, súd má za to, že existuje dôvod preskúmať toto rozhodnutie s poukazom na článok 46 odsek 2, posledná veta Ústavy SR, pretože rozhodnutie sa svojim obsahom súčasne dotýka základných práv alebo slobôd žalobcu, ktoré mu zaručuje Ústava SR. Rozhodnutie orgánu verejnej správy o nepriznaní účastníctva žalobcovi v územnom konaní o umiestnení líniovej stavby, ak žalobca je vlastníkom a prevádzkovateľom inej líniovej stavby optickej siete, ktorá má charakter susednej stavby k navrhovanej optickej sieti, pričom jej vlastníctvo a užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté, je spôsobilé zasiahnuť tak do práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj do jeho práva na ochranu vlastníctva zaručeného v článku 20 Ústavy SR, a preto takéto rozhodnutie nemôže byť vylúčené zo súdneho preskúmania.

13. Orgán verejnej správy nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania konštatujúc, že vydaním rozhodnutia o umiestnení líniovej stavby „Detva optická sieť DTnet“ nedôjde k zásahu do vlastníckeho práva ani k dotknutiu práva, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu s tým, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, v čom by malo spočívať ohrozenie práv a právom chránených záujmov a stavebný úrad vlastnou činnosťou nezistil žiadny zásah a obmedzenie vlastníckych, prípadne iného práva a právom chránených záujmov, ktoré môžu byť povolením umiestnenia líniovej stavby „Detva optická sieť DTnet“ priamo dotknuté.

14. Správny súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu o nesprávnom právnom posúdení vecí orgánom verejnej správy, ak nebolo žalobcovi priznané účastníctvo v dôsledku skutočnosti, že nedôjde k zásahu do vlastníckeho práva žalobcu, ani k dotknutiu práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu. Žalobca v konaní od počiatku tvrdí, že môže byť rozhodnutím na svojich právach dotknutý, pričom existencia možnosti bola dostatočne preukázaná nákresmi predloženými stavebníkom, z ktorých je zrejmé, že dôjde ku križovaniu trás, k čiastočnému aj úplnému súbehu optických trás, a teda aj k odkrytiu telekomunikačných vedení na dotknutých parcelách. To, že orgán verejnej správy v rozhodnutí o umiestnení stavby upraví podmienky, ktoré bude potrebné dodržať, aby nedošlo k poškodeniu na sieťach iných prevádzkovateľov neznamena, že nemôže dôjsť k dotknutiu práv žalobcu ako vlastníka a prevádzkovateľa metropolitnej optickej siete. Z hľadiska posudzovania zákonných podmienok účastníctva nie je relevantné, či v skutočnosti aj dôjde k zásahu do práv a právom chránených záujmov subjektu, ktorý sa dožaduje byť účastníkom konania. Rozhodujúcou je potenciálna možnosť, že by tomu tak mohlo byť, čo bolo v územnom konaní dostatočne preukázané.

15. Rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je súladné s ustanovením § 34 ods. 2 stavebného zákona v nadväznosti na ustanovenie § 139 ods. 2 písm. d/ stavebného zákona a § 139 ods. 3 písm. f/ stavebného zákona. Jeho postup nie je súladný ani s judikatúrou, na ktorú správne poukázal žalobca (R 34/1997). Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že len stavba nachádzajúca sa na povrchu susediaceho pozemku môže vo vzťahu k jej vlastníkovi založiť procesné právo byť účastníkom konania, správny súd zastával stanovisko, že ustanovenie § 34 ods. 2 stavebného zákona považuje za účastníka konania v územnom konaní o umiestnení stavby osobu, ktorej vlastnícke právo k susednej stavbe môže byť rozhodnutím priamo dotknuté. Predmetné ustanovenie nerozlišuje medzi susednými stavbami, ktoré sú umiestnené na pozemku, t.j. nad zemským povrchom, resp. sú umiestnené pod povrchom zeme. Za rozhodujúce súd považuje, že v danom prípade ide o možnú kolíziu, resp. susedstvo stavieb rovnakého charakteru oboch pod zemským povrchom, pričom práve táto skutočnosť napĺňa predpoklad, že rozhodnutím o umiestnení stavby môže byť právo k susednej stavbe priamo dotknuté.

16. Skutočnosť, že žalobca má zároveň postavenie dotknutého orgánu v zmysle § 140a ods. 1 písm. c/ stavebného zákona a podľa § 36 ods. 1 stavebného zákona môže v územnom konaní uplatniť svoje námietky v stanovenej lehote a prislúchajú mu z titulu tohto postavenia ďalšie práva (nazeranie do spisu, podávať záväzné stanoviská, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke a vykonávať spoločné úkony podľa stavebného zákona) ho automaticky nevyučuje z možného postavenia účastníka konania pri splnení zákonných podmienok v zmysle § 34 ods. 2 stavebného zákona, ktoré postavenie mu priznáva čiastočne iný a širší rozsah práv, než aký mu vyplýva z postavenia dotknutého orgánu.

17. Správny súd sa stotožnil aj so žalobnou námietkou o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Žalovaný, ako aj stavebný úrad, neodôvodnili rozhodnutie tak, ako predpokladá ustanovenie § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Nie je zrejmá najmä správna úvaha, ktorou sa orgány verejnej správy riadili, ak dospeli k záveru, že žalobca nemôže byť v predmetnom administratívnom konaní na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, čo žalobca tvrdil od počiatku v konaní, ak z projektovej dokumentácie vyplýva, že spoločnosťou DTnet Detva, s.r.o. navrhované trasy sa budú na niektorých miestach križovať, dôjde k čiastočnému alebo na niektorých miestach k úplnému súbehu optických trás tejto spoločnosti a žalobcu, teda nie je zrejmá správna úvaha, akou sa žalovaný a stavebný úrad riadil, keď nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania.

18. Správny súd zdôraznil, že v konaní bol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ktoré boli uplatnené v zákonom stanovenej lehote. Tieto reflektujú na argumentáciu žalovaného, ktorou odôvodňuje vydané rozhodnutie. Súd posudzoval správnosť žalobou napadnutého rozhodnutia len vo vzťahu k dôvodom nepriznania postavenia účastníka konania, ktorými žalovaný, resp. prvostupňový orgán verejnej správy, odôvodňovali svoje rozhodnutie. Správny súd nevyhľadáva za žalobcu dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, avšak na druhej strane nemôže zohľadňovať ani zásadne odlišnú argumentáciu žalovaného nad rámec odôvodnenia v rozhodnutí, ktorou obhajuje zákonnosť, vecnú správnosť rozhodnutia žalovaného, ak z odôvodnenia rozhodnutia takéto dôvody nevyplývajú a žalobca nemal

možnosť proti nim brojiť právne korektným spôsobom. Nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, z ktorého nebola zrejماً úvaha orgánu verejnej správy je potrebné považovať nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Uvádzanie nových dôvodov rozhodnutia vo vyjadrení k žalobe, resp. v ďalších podaniach, či prednesoch v súdnom konaní, nezhojí nepreskúmateľnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, spôsobenú nedostatkom dôvodov rozhodnutia, ktorá existovala v čase jeho vydania.

19. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/ a pís. d/ SSP, nakoľko vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

20. Zároveň správny súd, ako viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR, vyslovil, že vec vracia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie, aplikujúc § 191 ods. 4 SSP, v ktorom nanovo rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní uvedením všetkých relevantných dôvodov. Správny súd poznamenal, že pri vydávaní zrušeného rozsudku z 23. septembra 2015, keď krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie „s bodkou“, vychádzal z procesnej situácie v konaní podľa druhej hlavy V. časti OSP, keďže predmetom súdneho prieskumu bolo procesné rozhodnutie o nepriznaní účastníctva v administratívnom konaní (územnom konaní), ktoré mimochodom je stále prerušené na čas do právoplatného skončenia tohto súdneho preskúmacieho konania, pričom súdy akceptovali takú rozhodovaciu prax orgánov verejnej správy, že vydávali len negatívne rozhodnutia o účastníctve, inak vstup do konania osoby dožadujúcej sa účastníctva akceptovali bez vydania pozitívneho rozhodnutia. Ak súd pri predchádzajúcom zrušení rozhodnutí, nevyslovil, že sa vec žalovanému vracia na ďalšie konanie, vychádzal z predpokladu, že vzhľadom na procesnú povahu napadnutého rozhodnutia sa nevedlo samostatné konanie o účastníctve (nebolo ho teda potrebné zastavovať) a zrušením negatívneho rozhodnutia s vysloveným právnym názorom súdu o jeho nesprávnosti/nezákonnosti, mal orgán verejnej správy pokračovať v územnom konaní akceptujúc u žalobcu postavenie - status účastníka konania. Napokon, ani žalovaný v podanom odvolaní, zistenú a konštatovanú vadu Najvyšším súdom SR v konaní krajského súdu vôbec nenamietal, jeho odvolanie smerovalo len voči nesprávne právnemu posúdeniu merita veci. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžo/14/2016 z 26. apríla 2018 vyplýva, že takýto názor je už prekonaný, pričom aj súčasná právna úprava v ustanovení § 191 ods. 4 SSP upravuje postup súdu pri zrušovaní rozhodnutí orgánov verejnej správy precíznejšie, reflektujúc na okolnosti konkrétneho prípadu.

II.

21. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa ust. § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, tvrdiac, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec a navrhol aby kasačný súd zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom správneho súdu, že skutočnosť, že žalobca má zároveň postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a ods. 1 písm. c/ stavebného zákona a § 36 ods. 1 stavebného zákona, môže v územnom konaní uplatniť svoje námietky v stanovenej lehote a prislúchajú mu z titulu tohto postavenia ďalšie práva, ho automaticky nevylučuje z možného postavenia účastníka konania pri splnení zákonných podmienok v zmysle § 34 ods. 2 stavebného zákona, ktoré postavenie mu priznáva čiastočne iný a širší rozsah práv, než aký mu vplýva z postavenia dotknutého orgánu. Sťažovateľ podotkol, že rozhodnutím správneho súdu bolo žalobcovi priznané aj postavenie účastníka územného konania a to z dôvodu vlastníctva k susednej stavbe. Obe postavenia v konaniach podľa stavebného zákona umožňujú na základe procesných práv a povinností aktívnu účasť v konaní, rozsah procesných práv a povinností je v jednotlivých postaveniach však rozdielny.

23. Stav ktorý pripustil správny súd je podľa sťažovateľa porušením základnej zásady správneho konania, a to zásady rovnosti. Týmto dochádza k zvýhodneniu žalobcu pri ochrane jeho práv a právom chránených záujmov oproti ostatným účastníkom konania. Napr. námietky na ochranu svojich subjektívnych práv, by tak mohol žalobca uplatňovať v režime námietky účastníka konania, ako aj v režime záväzného stanoviska.

24. Za nezákonné a v rozpore so zásadou subsidiarity považoval sťažovateľ, keď žalobca ako aj správny súd svoj právny názor na účastníka územného konania zdôvodňovali na podklade všeobecného ust. § 14 ods. 1 správneho poriadku, ktorý vzhľadom na existenciu osobitnej úpravy (§ 34 stavebného poriadku) zásada subsidiarity nepripúšťa.

25. Sťažovateľ zdôraznil, že ide o už uložené siete, ktorú sú síce líniovou stavbou, avšak ich vlastník je v územnom konaní podľa stavebného zákona výlučne dotknutým orgánom. Za potrebné považoval sťažovateľ uviesť, že vlastníctvo k sieťam nie je evidované ani na liste vlastníctva. Žalobca by mohol byť účastníkom konania jedine vtedy, ak by si v územnom konaní uplatnil svoje námietky v súvislosti s vlastníckym právom k inej stavbe ako s optickými sieťami. Pokiaľ žalobca háji verejnoprávne záujmy v súvislosti so sieťami v jeho vlastníctve a v ochrannom pásme, ktoré sú už na pozemku uložené, tak mu potom v územnom konaní prináleží postavenie dotknutého orgánu, pretože ochraňuje verejný záujem na ochrane sietí. Pokiaľ by zákonodarca mal záujem na tom, aby vlastník sietí mal zároveň aj postavenie účastníka konania, upravil by to v osobitnom právnom predpise, t.j. v zákone č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách.

26. Záverom sťažovateľ nesúhlasil s konštatovaním správneho súdu, že podobne ako stavebný úrad, ani sťažovateľ neodôvodnili rozhodnutie tak, ako predpokladá ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku. Za dostatočné odôvodnenie výroku rozhodnutia považuje naďalej, že žalobca si svoje záujmy z titulu vlastníctva k sieťam háji ako dotknutý orgán a preto nespĺňa predpoklady pre postavenie účastníka v územnom konaní, čo je dostatočným odôvodnením výroku rozhodnutia.

III.

27. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol žalobca, že s tvrdeniami sťažovateľa nesúhlasí a rozsudok správneho súdu považuje za vecne aj právne správny a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje. Žalobca navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania o kasačnej sťažnosti vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

28. Žalobca naďalej tvrdí, že správny poriadok ani stavebný zákon nevyklučuje, aby jedna osoba mala súčasne postavenie účastníka územného konania ako aj postavenie dotknutého orgánu. Žalobca rovnako nesúhlasil ani s tvrdeniami sťažovateľa, že by bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania, keby mal žalobca ako dotknutý orgán súčasne postavenie účastníka konania v územnom konaní. Podľa žalobcu bol sťažovateľ povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť všetky argumenty a správnu úvahu, ktorými bol pri svojom rozhodovaní vedený. Pokiaľ tak nespravil, je potrebné jeho rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné a z toho dôvodu za nezákonné.

29. Pokiaľ by kasačný súd súhlasil s tvrdením sťažovateľa, že skutočnosť, že žalobca je dotknutým orgánom môže byť žalobcovi na ťarchu v tom, že mu sťažovateľ odoprie možnosť uplatňovať svoje práva a právom chránené záujmy ako účastníka konania, vznikla by absurdná situácia, v ktorej si žalobca nebude môcť brániť svoje subjektívne práva z dôvodu, že presadzuje aj verejné záujmy ako dotknutý orgán. Žalobca tento postup považoval za nesúladný s Ústavou SR.

30. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením sťažovateľa, že je v danom prípade vylúčená subsidiárna aplikácia základnej všeobecnej definície účastníka správneho konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku. Takýto výklad by podľa žalobcu znamenal, že žiadny vlastník napr. inžinierskych sietí, ktoré sa spravidla nezapisujú na list vlastníctva, by nemohol mať postavenie účastníka územného konania, hoci by spĺňal zákonné podmienky na priznanie postavenia účastníka konania v zmysle stavebného zákona ako aj správneho poriadku.

IV.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP)

preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku 28. november 2019 bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

32. Predmetom kasačného konania bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/96/2015 z 15. augusta 2018, ktorým správny súd rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BB-OVBP2-2015/008021-002-BD z 23. marca 2015 a rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa Mesta Detva č. j. 446/2013/Dka-ozn. z 2. decembra 2014 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

33. Predmetom kasačného konania je preveriť správnosť právneho posúdenia veci správnym súdom z dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti.

34. Kasačný súd po preskúmaní rozsudku správneho súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku správneho súdu. Závery správneho súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

35. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

36. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

37. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

38. Podľa § 7 písm. e/ SSP správne sudy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

39. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

40. K prvému sťažnostnému bodu, ktorým sťažovateľ namietal nesúhlas so záverom správneho súdu, že skutočnosť, že žalobca má zároveň postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a ods. 1 písm. c/ stavebného zákona a § 36 ods. 1 stavebného zákona, môže v územnom konaní uplatniť svoje námietky v stanovenej lehote a prislúchajú mu z titulu tohto postavenia ďalšie práva, ho automaticky nevylučuje z možného postavenia účastníka konania pri splnení zákonných podmienok v zmysle § 34 ods. 2 stavebného zákona, ktoré postavenie mu priznáva čiastočne iný a širší rozsah práv, než aký mu vplyva z postavenia dotknutého orgánu, uvádza kasačný súd nasledovné. Kasačný súd zhodne so správnym súdom má za to, že samotná skutočnosť, že žalobca má postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a ods. 1 písm. c/ stavebného zákona nemá vplyv na to, že by žalobca nemohol mať postavenie účastníka konania, a to pri splnení zákonných podmienok, stanovených ust. § 34 ods. 2 stavebného zákona. Je treba podotknúť, že takáto možnosť nie je vylúčená žiadnym zákonným ustanovením. Kasačný súd

zároveň nesúhlasí s právnym názorom žalovaného, že by pripustením tejto možnosti malo dôjsť k precedensu v podobe povinnosti stavebných úradov konať so všetkými vlastníkmi sietí a zariadení technického vybavenia územia konať ako s účastníkmi konania.

41. Podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona; v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

42. Podľa § 139 ods. 2 písm. d/ stavebného zákona sa susednou stavbou rozumie aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ale jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté.

43. Podľa § 139 ods. 3 písm. f/ stavebného zákona; sa za líniové stavby považujú aj vedenia elektronickej komunikačnej siete.

44. K poslednému sťažnostnému bodu sťažovateľa, ktorý považoval odôvodnenie rozhodnutia stavebného úradu za dostačujúce a namietal, bod 45. rozsudku správneho súdu, v ktorom súd dospel k záveru, že nie je zrejماً správna úvaha, akou sa žalovaný ako aj stavebný úrad riadili, keď žalobcovi nepriznali postavenie účastníka konania. Kasačný súd uvádza, že sa plne prikláňa k právnej argumentácii žalobcu uvedenej vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti. Žalobca správne tvrdí, že z rozhodnutia žalovaného nie je zrejماً akým spôsobom sa odvolací orgán vysporiadal s ďalšími námietkami žalobcu, z odôvodnenia rozhodnutia nemožno vyvodíť ani to, akou správnu úvahou bol žalobca vedený pri posudzovaní namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia stavebného úradu. K správne záveru dospel správny súd, keď uviedol, že nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, z ktorého nebola zrejماً úvaha orgánu verejnej správy je potrebné považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Kasačný súd nepovažuje za dostatočné odôvodnenie stavebného úradu, na ktoré odkazuje sťažovateľ v kasačnej sťažnosti a teda, že žalobca si svoje záujmy z titulu vlastníctva k optickým sieťam háji ako dotknutý orgán a preto nesplňa predpoklady pre postavenie účastníka konania.

45. Kasačný súd má za to, že absenciu odôvodnenia rozhodnutia podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku nemožno zhojiť vyjadrením k žalobe, pretože správny súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní (§ 6 ods. 1 SSP), avšak vyjadrenie žalovaného k žalobe je procesným právom žalovaného (sťažovateľa) v súdnom preskúmvacom konaní, ktoré mu poskytuje SSP.

46. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 a 2 SSP a § 467 ods. 1 SSP tak, že pôvodnému žalobcovi priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu, keďže v konaní bol úspešný.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.